

[A. C. Normann.]

op, da han pegede på, at skatterne var steget til at andrage $\frac{1}{3}$ af nationalindkomsten, og under finanslovdebatten gav det ærede medlem hr. Thestrup en række eksempler på skatten i andre lande, hvorved han, selvfølgelig uforvarende, kom til at give folketinget det indtryk, at borgernes byrder til det offentlige pr. skatteyder var højere i Danmark end i andre lande set i forhold til nationalindkomsten. Dette er ikke rigtigt. Det er ikke rigtigt, bl. a. fordi man i andre lande ikke medtager forskellige offentlige bidrag til sociale sikringsordninger i skattestatistikken, men disse byrder er jo ved lov pålagt borgerne og må selvfølgelig medregnes. Og når vi gør det, bliver resultatet, at Danmark stadig — som igennem nogle år — ligger nederst blandt en række mere fremskredne europæiske lande og USA. Kun Belgien har lavere skatter end Danmark, i hvert fald ifølge den statistik, der har været tilgængelig for mig. Danmark ligger nemlig på 28 pct. af nationalindkomsten — og ikke $\frac{1}{3}$, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen oplyste — USA ligger på 29 pct., Sverige på 32 pct., England på 33 pct., Vesttyskland på 39 pct. og Frankrig på 40 pct. af nationalindkomsten.

Det er klart, at også efter vor mening bør skatterne gå ned. Jeg tror nok, det er rigtigt, at befolkningen i alle partier synes, at skatterne er høje nok, men der er ikke ligefrem nogen grund til at skræmme ved at gøre tingene meget værre, end de er. I modsætning til oppositionens planer om omgående voldsomme skattenedsættelser, som vil øge befolkningens forbrug og efterspørgsel så stærkt, at prisstigninger, øgede omkostninger og stærkt stigende vareindførsel vil forringe den økonomiske balance, går det radikale venstres forslag til en skattereform ud på at afstemme mulighederne for en skattenedsættelse efter hensynet til at bevare den økonomiske ligevægt her i landet, så den samordning af de økonomiske faktorer, som nu i nogle år har bragt så gode resultater, opretholdes.

Man har været inde på ræsonnementer om pristalsordningen, og jeg vil gerne om den ting sige, at det er uheldigt, at spørgsmålene om skattepolitikken og den økonomiske politik, sådan som det også sker nu, gang på gang sammenblandes med spørgs-

målet om lønmodtagernes prisregulering, således at somme tider lønmodtagerne, til andre tider arbejdsgiverne er økonomisk interesseret i, at skatterne indregnes i pristallet. Derfor råder det radikale venstre til, at skatterne udtages af pristalsberegningen, og at endelig beslutning i denne sag bliver truffet, før nye arbejdsoverenskomster indgås.

Jeg bliver også nødt til at gøre en kort bemærkning i anledning af det ærede medlem hr. Poul Møllers udtalelse om forsvarsforliget. Jeg synes, der var en lille smule brod i det. Jeg mener ellers, at når vi har indgået et forlig, klæder det os ikke bagefter at rende ud og fortælle befolkningen, hvem der har opnået mest, og hvem der har tabt mest ved det forlig. Det ærede medlem sagde, at de konservative jo ikke i deres iver for at opnå, hvad de ønskede, ville nægte at gå på forlig, med det resultat, at partiet så ingenting opnåede. Jeg vil gerne sige, at det var jo under en tilsvarende forudsætning, omend ud fra andre synspunkter, at det radikale venstre gik med til forsvarsforliget. Hvad vi ville opnå ved ikke at stille os udenfor, det var bl. a. at få tjenestetiden nedsat og at undgå videre tale om atomoprustning i Danmark og stationering af fremmede tropper.

Det er klart, at det også er rigtigt, når det ærede medlem peger på, at forliget til en vis grad må binde partierne; det må binde partierne i alt fald et stykke tid. Men jeg vil dog gerne minde om, at på dette område bevæger tingene sig hurtigt og ofte ganske uforudset ude omkring i verden, og det er meget vanskeligt at fastlægge en forpligtende forsvarspolitik for nogen lang periode.

At åbningstalen går ind for sammenholdet i FN og NATO, er jo en klar ting, som er helt selvfølgelig, når vi nu engang er medlem af disse organisationer, og der er jo næppe nogen, der mener andet.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen talte strengt til mig i formiddags; jeg synes, han talte sådan lidt ovenfra og nedefter; det må jeg jo finde mig i, endskønt jeg har været landmand omtrent lige så længe, som det ærede medlem har været det. Men det er vist ikke det rigtige grundlag at føre debatter på om landbrugsspørgsmål. Det er ikke bare et spørgsmål om tiden, det er jo også